

clafserne forpleies ved umiddelbar militair Foranstaltning eller hos Qvarteerværterne, have Ret til Forpleining lige med disse, dersom de ønske det, og at de, hvis Forpleiningen skeer hos Qvarteerværterne, skulle erlægge, hvad der til enhver Tid er fastsat som tilkommende disse for Underclafsernes Bespisning. Man skulde ikke synes, at der kunde være nogen Grund til at være taknemmelig for, at denne lille Bestemmelse er kommen ind i Lovforslaget, men det maa man dog i Virkeligheden være. Der er et Tilfælde, som Gud skee Lov kun sjældent er indtraadt, men som dog kan indtræde, at man kan komme i Qvarteer hos saa gjæstfrie Folk, at de, naar man heder dem om at faae nogen Fortæring for Betaling, svare: Nei Tak, vi skulle have de Menige at pine med, men Officererne kunne gaae deres Vej og sørge for sig selv. Altsaa maa man takke for, at der gives en saadan Bestemmelse. Men det forekommer mig dog, at den burde gaae noget videre. Naar man nemlig fastholder, at Lønningstillæget skal staae nogenlunde i Forhold til Lønningen, saa synes det mig dog at have noget Betydeligt ved sig, at Qvarteerværterne i det ovennævnte Tilfælde skulle kunne sige til en Lieutenant, Capitain, Oberst eller General: „Nu er Maden færdig for Mandskabet; vær saa god nu at gaae ud og spise med Mandskabet.“ Værten skal jo efter § 14 have den samme Betaling og vil altsaa heller ikke være nødt til at give Mere eller Andet til den Ene end til den Anden. Naar der derimod var tilføjet en Bestemmelse om, at Værten for en høiere Betaling skulde levere et andet Maaltid til Officeren, saa kunde Værten ikke byde Noget dette, hvad der, naar man er saa uheldig at træffe paa Værter som de omtalte, dog nu under alle Omstændigheder kan tænkes. — Der er, som det blev berørt under den foregaaende Sags Behandling, Tilfælde, hvor Underclafserne i Søværnet istedetfor den Naturalforpleining, som de ellers skulle have, kunne faae et Pengevederlag. Jeg vilde ansee det for meget ønskeligt, hvis en lignende Bestemmelse kunde komme ind i dette Lovforslag. Der gives nemlig ogsaa i Landetaten uendelig mange Tilfælde, hvor en Mand bliver commanderet bort for flere Dage fra

det Corporalskab, som han hører til, og som har Naturalforpleining, hvor han da er nødsaget til at sørge for sin Koft paa anden Maade, men dog nu kun vil faae sin Lønning og ikke Mere. Hans Koftportion maatte i saadanne Tilfælde efter min Mening kunne ansættes til en Værdi, og denne maatte, ligesom det i det andet Lovforslag er fastsat, kunne tilstaaes den Vedkommende som en ringe Godtgjørelse for det Afsvær af den virkelige Koft, som han i deslige Tilfælde kommer til at lide, idet han ofte under vanskelige Forhold maa skaffe sig sin Koft for et Pengevederlag. Der er endnu et Punkt, som jeg troer at burde komme lidt ind paa, nemlig Underlægernes Stilling, skjøndt jeg ikke skal negte, at jeg selv er en lille Smule i Wilberede og ikke veed rigtig Bækked i saa Henseende. Jeg har vel søgt at trænge ind deri, men jeg har faaet saa modsatte Svar, at jeg dog ikke ret veed, hvorledes de ere stillede. Det hedder i § 22 af Lønningsloven for Hæren: „Underlæger lønnes ikke under deres Uddannelse“. Derimod er der saavel i Lovforslaget om Søtillæg som i det foreliggende Lovforslag om Fælt- og Cantonmestertillæg ved Hæren optaget en Bestemmelse om, hvorledes Underlæger skulle lønnes, naar de komme ud. Men nu er Spørgsmaalet: Hvor skeer Underlægernes Uddannelse? Efter, hvad jeg har kunnet bringe i Erfaring, maa den for Hærens Vedkommende siges nærmest at foregaae under Leirvælsenerne. Lægen skal altsaa ligge i Leir til Uddannelse i 6 Uger. Men kan han da nu der faae Lønning eller ikke? Det er det, jeg ikke ret veed. Jeg har Grund til at formode, at det er Tanken, at han skal lønnes, men paa den anden Side kan man jo med en vis Grund sige, at han ikke skal lønnes, idet han jo skal uddannes der. Er dette Sidste nu Tilfældet, skal han altsaa ligge paa Landet som Privatist i 6 Uger og selv sørge for Alt, men der fremkommer derved et Forhold, som efter min Mening ikke kan gaae ved Hæren. Det kan jo da hændes, at han en skjønne Dag kommer og siger, at nu kan han ikke blive der mere, idet han ikke har Noget at leve af. Paa den Maade kan det altsaa ikke gaae, men det er vel ogsaa Noget, som man nok kan komme ud af. Men, naar jeg der-